

Nadere bepalingen omtrent den accijns op het geslagt.

(Eindverslagen.)

den wegens uitvoer van gezouten en gerookt vleesch (artt. 17 en 18 der wet van 2 Augustus 1822 (*Staatsblad* n°. 31).

Daar de uitvoer van versch vleesch alleen te beschouwen is als een gevolg van de heerschende veeziekte, en hoogst waarschijnlijk zal ophouden met de intrekking van het verbod van invoer van vee in andere Rijken, wordt slechts eene tijdelijke regeling voorgesteld.

Regeling der zaak op den voet bij de hiervoren aangehaalde artikelen der wet van 1822 voor het gezouten en gerookt vleesch bepaald, scheen minder wenschelijk, daar alleen de waarde der levende runderen en kalveren tot grondslag strekt der accijnsheffing, en alzoo, bij het verleenen van teruggaaf in verhouding van zeker bedrag per pond vleesch — daargelaten nog de groote moeilijkheid aan het vaststellen van een billijken gemiddelden maatstaf verbonden, — eene wijde deur voor benadeeling der schatkist door uitvoer van vleesch van geringe waarde zou worden opengesteld.

Het is daarom raadzaam voorgekomen, alleen uitvoer met vrijstelling van accijns toe te laten van geslagte runderen en kalveren in hun geheel, met toekenning der bevoegdheid om het vleesch in vierendeelen te scheiden.

Ter vermijding van noodlooze betalingen en terugbetalingen schijnt het wenschelijk, wegens het ten uitvoer bestemde vee den accijns niet te doen opleggen, maar de slagting te doen plaats hebben onder borgstelling, en afschrijving te verleenen na bewerkstelligden uitvoer.

Het volgende strekke tot verdere toelichting der artikelen van het ontwerp.

Art. 1. Zoo ter voorkoming van misbruiken als in het belang eener goede contrôle heeft men gemeend den uitvoer te lande, anders dan langs de spoorwegen, niet te moeten toelaten.

In de behoefte van den handel schijnt door de bepaling van dit artikel genoegzaam voorzien.

Art. 2. De slagting van het ten uitvoer bestemde vee kan volgens dit artikel toegelaten worden in alle gemeenten waar het belang van den handel dit vordert en voorzien kan worden in het bijzonder toezigt dat deze slagtingen vereischen.

Voor'shands schijnt door de aanwijzing der laadplaatsen voor den uitvoer ter zee (verg. art. 82 der algemeene wet van 26 Augustus 1822, *Staatsblad* n°. 38), aan de bestaande behoefte voldoende te gemoot gekomen.

Art. 3. Het hier bepaalde *minimum* voor het te gelijk aan te geven vee is noodig, ook om te voorkomen dat voor het toezigt een onevenredig getal ambtenaren vereischt wordt, en kan overigens, met het oog op de wijze waarop de onderwerpelijke handel gedreven wordt, niet bezwaard geacht worden. De bepaling van een *maximum* voor de waarde die te zamen in ééne som kan aangegeven worden is noodzakelijk, omdat anders benadering van het te laag aangegeven vee voor de ambtenaren zeer moeilijk, zoo niet geheel onmogelijk zou kunnen worden gemaakt.

Hetzelfde beginsel vindt men ook toegepast in art. 137 der meer genoemde algemeene wet van 26 Augustus 1822 (verg. art. 254 dier wet).

De gelegenheid tot benadering moet den ambtenaren ook in de hierbedoelde gevallen althans gedeeltelijk blijven openstaan, ten einde altijd mogelijke misbruiken te kunnen voorkomen.

Het bedoelde *maximum* hooger te stellen dan *duizend gulden* schijnt niet raadzaam, ook uit hoofde der bijzondere bezwaren die in den tegenwoordigen tijd aan het benaderen van vee verbonden zijn.

Art. 4. Het spreekt wel van zelf, dat de heffing van accijns wegens den hierbedoelden afval — die in den regel niet wordt uitgevoerd — niet kan nagelaten worden zonder hen die voor het buitenland slagten boven andere slagters te bevoordeelen.

Ter bevordering van eenvoudigheid heeft men gemeend voor de heffing van accijns wegens dezen afval een vasten maatstaf te moeten bepalen. Omdat hier te lande geen inkomend regt verschuldigd is van huiden, vet en ingewanden, en deze gedeelten van het slagvee dus na den uitvoer vrij van eenig invoerregt zouden kunnen teruggevoerd worden, bestaat er geen grond om wegens het achterblijven daarvan accijns te heffen, terwijl voor het achterblijvende eetbaar vleesch de voorgestelde verhouding van 4 per cent billijk schijnt.

Art. 6. Ten aanzien van dit artikel wordt verwezen naar de toelichting van art. 3.

Artt. 7 en 8. De voorschriften dezer artikelen zijn noodig ter

voorkoming van verwisseling van het gewogen vleesch tegen ander, afkomstig van vee van minder waarde, dat op den gewonen voet ter slagting is aangegeven, waardoor de schatkist aanmerkelijk zou kunnen benadeeld worden.

De heffing der voorgestelde vergoeding wegens de looden, die ter herkenning van het vleesch daaraan gehecht worden, strookt met het beginsel van de artt. 153 en 204 der meergenoemde algemeene wet van 26 Augustus 1822. Een bedrag van *vijf cent* per lood is voorzeker niet bezwaard te noemen.

De Minister van Finantien,

R. J. SCHIMMELPENNINGK.

[19. 4.]

EINDVERSLAG der *Commissie van Rapporteurs voor het bovengenoemd Ontwerp van Wet*; uitgebragt in de zitting van den 3den December 1866.

De voorgestelde afschrijving van den accijns op het geslagt wegens vleesch, dat in verschen staat wordt uitgevoerd, werd vrij algemeen goedgekeurd. Zij zal aan den handel een groot gemak geven en de uitvoer van vleesch in verschen staat zal er zeker door toenemen. Daaraan zijn, boven den uitvoer van vee ter slagting, vele voordeelen verbonden. Het valt niet te ontkennen, dat de weërgesteldheid somwijlen den laatstgenoemden verkieslijk zal maken, maar toch zijn die voordeelen zoo groot, dat vele leden er op aandrongen, om den thans tijdelijk voorgestelden maatregel een blijvend karakter te geven en daartoe het tarief der regten van in-, uit- en doorvoer op dit punt te wijzigen, te meer daar het in beginsel wel eenigzins onbillijk moet worden geacht de verbruiksbelasting te vorderen van artikelen, die niet door de ingezetenen worden verbruikt. Door een lid werd de opmerking gemaakt, dat de vleeschprijzen door dezen maatregel in den vreemde zullen verminderen, terwijl zij hier te lande op dezelfde hoogte zullen blijven. Hij drong daarom op de geheele afschaffing van den accijns op het geslagt aan. In dezen wensch werd, ofschoon niet op den aangevoerden grond, door zeer vele leden gedeeld, die althans van de Regering wenschten te vernemen, of de vervulling er van niet mogelijk zoude zijn. De gezondheidstoestand des volks zoude er zeker grooten baat bij vinden.

Art. 1. De beperking van den vrijgelaten uitvoer tot de wateren spoorwegen werd door eenige leden afgekeurd. Alligt zal zij onbillijk werken. Zoo bestaat er een vrij levendig handelsverkeer tusschen Zeeuwsch Vlaanderen en Belgie, waartoe geen water- of spoorweg kan worden gebezigd. Toch is het te verwachten, dat ook uit die streek vleesch in verschen staat naar Belgie zal worden uitgevoerd, wanneer daarvoor afschrijving van den accijns wordt verleend. Deze leden drongen krachtig aan op eene wijziging der bepaling in meer vrijgevegen zin.

Art. 2. De aanhaling van art. 82 der algemeene wet van 26 Augustus 1822 (*Staatsblad* n°. 38) kwam aan eenige leden vreemd voor. Intusschen werd sedert de mededeeling ontvangen, dat dit cijfer door eene schrijffout verkeerd is gesteld en als 52 moet worden gelezen.

Art. 3. Enkele leden achtten het *maximum* van f 1000 voor de gezamenlijke waarde der aangifte te laag gesteld. Zij wenschten de bepaling der algemeene wet, die een *maximum* van f 4000 stelt, ook voor dit geval gehandhaafd te zien. Andere leden konden zich niet met dat denkbeeld niet vereenigen. De uitvoering daarvan zoude de contrôle bemoeijelijken en de benadering wellicht in vele gevallen onmogelijk maken. De handel wordt door den voorgestelden maatregel gebaat en het is niet onbillijk, om ook op de belangen der schatkist te letten. Meer bezwaar werd er echter gemaakt tegen de bepaling van het *minimum* der aangiften, die in al. 1 van het artikel voorkomt. Wanneer er geen afschrijving verleend wordt aan den veehouder, die een of weinige stuks vee slagt en het vleesch daarna in verschen staat verzendt, zullen de voordeelen der afschrijving alleen genoten worden door de handelaars die het vee opkopen en bij groote partijen kunnen verzenden. Deze onbillijkheid wenschte men alsnog uit de voordragt te zien verdwijnen.

Art. 4. Enkele leden meenden dat de berekening van 4% der waarde voor den afval veel te hoog is. Hunne meening werd echter door anderen bestreden.

Wat verstaat de Regering door het losse vet van het vee? Behoort daar ook het niervet, de zoogenaamde nierwanden, onder?

Bepalingen omtrent de verevening van uitgaven ter zake van de opheffing der slavernij in de West-Indische kolonien.

(Koninklijke Boodschap; Ontwerp van Wet.)

Zoude het niet wenschelijk zijn dit wat nader in het artikel te omschrijven?

De Commissie van Rapporteurs acht schriftelijke behandeling dezer bedenkingen onnoodig. Zij heeft die daarom opgenomen in dit *Eindverslag*, bij het uitbrengen waarvan zij geen eigen oordeel wenscht uit te spreken.

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs op 30 November 1866.

VAN DER HUËHT.
REINDERS.
ZYLKER.
VIRULY VERBRUGGE.
VAN DEN HEUVEL.

[20. 1.]

KONINKLIJKE BOODSCHAP *ingekomen in de zitting van den 22sten November 1866.*

MIJNE HEEREN!

Wij bieden U hiernevens ter overweging aan een ontwerp van wets tot vaststelling van bepalingen omtrent de verevening van uitgaven ter zake van de opheffing der slavernij in de West-Indische kolonien.

De toelichtende memorie, die van bijlagen voorzien, dat wetsontwerp vergezelt, bevat de gronden, waarop het rust.

En hiermede, Mijne Heeren! bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.

's Gravenhage, den 19den November 1866.

WILLEM

[20. 2.]

ONTWERP VAN WET *tot vaststelling van bepalingen omtrent de verevening van uitgaven ter zake van de opheffing der slavernij in de West-Indische kolonien.*

WIJ WILLEM III, ENZ.

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het noodig is bepalingen vast te stellen omtrent de verevening van uitgaven ter zake van de opheffing der slavernij in de West-Indische kolonien,

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Art. 1.

De tegemoetkomingen aan gewezen eigenaren van slaven, vastgesteld bij de wetten van den 8sten Augustus 1862 (*Staatsbladen* n°. 164 en 165) en van 5 Julij 1864 (*Staatsblad* n°. 83), behooren tot de dienst van het jaar, waarin zij door de koloniale besturen in West-Indie zijn en nader worden gekwetend.

Voor zooveel de voldoening plaats had in wisselbrieven, en deze eerst na de afsluiting van de dienst van het jaar hunner afgifte in Nederland worden betaald, geschiedt de verevening ten laste van de dienst van het jaar van betaling.

Art. 2.

Bij uitzondering op de bepalingen van art. 1 worden de daarbij bedoelde tegemoetkomingen, die in de jaren 1863 en 1864 door de koloniale besturen in West-Indie voldaan, doch nog onverevend zijn, behoudens de bepalingen van de artt. 3, 4 en 5 aangewezen, ten laste van art. 29 (afdeeling V) van het IXde hoofdstuk der begroting van Staatsuitgaven voor het dienstjaar 1865, vastgesteld bij de wet van den 12den Januarij 1865 (*Staatsblad* n°. 15).

Dat begrotingsartikel wordt verhoogd met eene som van acht miljoen zeven honderd een en twintig duizend twee honderd twee en negentig gulden tien cents f 8 721 292,10), en alzoo gebragt op tien miljoen drie honderd een en twintig duizend twee honderd twee en negentig gulden tien cents (f 10 321 292,10); de Vde afdeeling op tien miljoen vijf honderd een en twintig duizend twee honderd twee en negentig gulden tien cents (f 10 521 292,10), en het geheele hoofdstuk op twaalf miljoen acht honderd vier en dertig duizend zes honderd zeven en tachtig gulden negen en veertig en een halven cent (f 12 834 687,495).

Art. 3.

De vereveningen bij de twee voorgaande artikelen bedoeld geschieden op grond van assignatien, door het Departement van Kolonien ten name van de gouverneurs van *Suriname* en *Curaçao*, en van wisselbrieven door de gouverneurs van *Suriname* en van *Curaçao* (voor 1866, van *Curaçao* en *onderhoorigheden*) alsmede door de gezaghebbers van *St. Eustatius* en *Saba* en van *St. Martin* (*Nederlandsch gedeelte*) op het Departement van Kolonien afgegeven.

Tot die verevening wordt gevorderd:

a. dat het gezamenlijk bedrag van de ter verevening ingezonden betalingstukken niet overtreffe dat van de staten, bedoeld bij art. 11 der wet van den 8sten Augustus 1862 (*Staatsblad* n°. 164) en art. 9 der wet van dezelfde dagteekening (*Staatsblad* n°. 165), en dat van de tegemoetkomingen, bedoeld bij art. 4, §§ b en c, der tegenwoordige wet;

b. dat voor elken post van tegemoetkoming eene quitantie van de regthebbenden worde overgelegd; en

c. dat de onder lit. a genoemde staten gestaafd worden door de borderellen van aangifte der aanwezige slaven, bedoeld bij art. 5 der wet van den 8sten Augustus 1862 (*Staatsblad* n°. 164) en bij art. 3 der wet van dezelfde dagteekening (*Staatsblad* n°. 165); met uitzondering van de in *Suriname* betaalde tegemoetkomingen voor 18 slaven, ten bedrage van f 5400, waarvoor geene borderellen ingediend zijn kunnen worden.

Art. 4.

Onder de tegemoetkomingen, welke op de in het voorgaand artikel vermelde wijze worden verevend, zijn begrepen:

a. de tegemoetkomingen voor slaven, overleden tusschen de inlevering en de verificatie der borderellen van aangifte, waarmede de in het vorig artikel sub a bedoelde staten zijn verhoogd;

b. de tegemoetkomingen verleend bij de resolutien van den gouverneur van *Suriname*, dd. 6 April en 27 October 1864, n°. 3 en 2, en van den gouverneur van *Curaçao* en *onderhoorigheden*, dd. 29 Mei 1863, n°. 390, 3 Junij 1863, n°. 403, 17 Junij 1863, n°. 460, en 2 October 1863, n°. 771, welke resolutien door Onzen Minister van Kolonien aan de Algemeene Rekenkamer worden medegedeeld; en

c. de tegemoetkomingen voor slaven, die bij de verificatie van de borderellen van aangifte met vergunning van hunne meesters afwezig en nog in leven waren.

Voor de onder lit. c bedoelde tegemoetkomingen worden aan de Algemeene Rekenkamer overgelegd afzonderlijke staten, door de betrokken gouverneurs en gezaghebbers opgemaakt, de verklaring bevattende, dat omtrent de slaven, daarin bedoeld, op overtuigende wijze is gebleken, dat zij in het bovenvermelde geval verkeerden, en dat niet twee maal voor denzelfden slaaf eene tegemoetkoming is toegekend.

Art. 5.

De acten van volmagt, van overlijden en van geregtigheid, vereischt tot staving van onderteekeningen op de quitantien, bedoeld bij lit. b van art. 3, alsmede die onderteekeningen zelve, worden bij de verevening der tegemoetkoming in deze wet vermeld aangenomen, zoodanig als daarmede door de besturen in de West-Indische kolonien, naar de aldaar bestaande gebruiken, genoeg is genomen.